

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Galluse a soudců JUDr. Pavla Příhody a JUDr. Hany Gajdziokové v právní věci žalobkyně **K&K TECHNOLOGY a.s.**, se sídlem v Klatovech I, Zlatnická 33, PSČ 339 01, identifikační číslo osoby 64833186, zastoupené Mgr. Klárou Stibůrkovou, advokátkou se sídlem v Benešově, Husova 2177, proti žalované **VHS plus, Vodohospodářské stavby, s.r.o.**, se sídlem ve Veselí nad Moravou, tř. Masarykova 1197, PSČ 698 01, identifikační číslo osoby 46976469, zastoupené Mgr. Mojmírem Ohnoutkou, advokátem se sídlem v Uherském Hradišti, Jiřího z Poděbrad 1212, o bezplatné odstranění vad, eventuálně poskytnutí slevy z ceny díla, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 Cm 158/2007, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11. září 2014, č. j. 5 Cmo 444/2013-245, takto:

I. Dovolání **se odmítá.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 2 178 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám její zástupkyně Mgr. Kláry Stibůrkové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná podala dovolání proti v záhlaví označenému rozsudku, jímž Vrchní soud v Olomouci potvrdil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. června 2013, č. j. 41 Cm 158/2007-188, ve věci samé, jímž bylo žalované uloženo bezplatně odstranit vady stavební části díla (výrok I.), změnil výrok o nákladech řízení před soudem prvního stupně (výrok II.), a dále rozhodl o nákladech odvolacího řízení (výrok III.).

Dovolatelka opírá přípustnost dovolání o ustanovení § 237 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a vytýká odvolacímu soudu, že se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu v otázce týkající se včasnosti oznámení vad díla, jež dovolatelka pro žalobkyni provedla.

Nejvyšší soud projednal dovolání a rozhodl o něm – v souladu s bodem 7. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a s bodem 2. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2013.

Podle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zdůrazňuje, že požadavek, aby dovolatel v dovolání konkrétně popsal, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je podle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. obligatorní náležitostí dovolání. Pouhý odkaz na § 237 o. s. ř. a jeho citace není postačující, a to již proto, že v tomto zákonném ustanovení jsou uvedeny celkem čtyři rozdílné předpoklady přípustnosti dovolání. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (jako je tomu v projednávané věci), je dovolatel povinen v dovolání vymežit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné. Tvrzení, podle kterého napadené rozhodnutí řeší otázku hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, resp. tato otázka je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, může být způsobitelným vymezením přípustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. jen tehdy, je-li z dovolání patrné, o kterou otázku jde a od které ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu se řešení této otázky odvolacím soudem odchyluje, resp. je-li tvrzeno, že tato otázka je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, musí být z dovolání zřejmé, v kterých rozhodnutích byla tato otázka dovolacím soudem rozhodnuta rozdílně (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, či jeho usnesení ze dne 29. srpna 2013, sp. zn. 29 Cdo 1983/2013, ze dne 27. srpna 2013, sen. zn. 29 NSČR 55/2013, ze dne 29. srpna 2013, sp. zn. 29 Cdo 2488/2013, a ze dne 28. listopadu 2013, sen. zn. 29 ICdo 43/2013, jež jsou – stejně jako níže uvedená rozhodnutí – veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Dovolatelka však své povinnosti na vymezení jí uplatněné přípustnosti dovolání dle § 237 o. s. ř., tak jak jí ukládá ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř., nedostála, cituje-li v souvislosti s tvrzenou přípustností dovolání znění ustanovení § 237 o. s. ř. (čímž vymezuje předpoklady přípustnosti dovolání souhrnně) a dále pouze obecně uvádí, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, aniž by odkázala na judikaturu odvolacího soudu, od které se měl podle jejího názoru odvolací soud při rozhodování odchýlit.

Vytýkaný nedostatek dovolání nelze již odstranit, neboť lhůta pro podání dovolání, během níž tak bylo možno učinit (srov. ustanovení § 241b odst. 3 větu první o. s. ř.), dovolatelce uplynula dne 6. března 2015 (srov. § 57 odst. 2 větu první o. s. ř.). Jde přitom o takovou vadu, jež brání pokračování v dovolacím řízení, neboť v důsledku absence uvedené náležitosti nelze posoudit přípustnost dovolání.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší soud dovolání proti rozsudku odvolacího soudu v části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku ve věci samé podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř., odmítl pro vady.

Dovolatelka napadla rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu, tedy i jeho výroky o nákladech řízení.

Směřovalo-li dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu o nákladech za řízení před soudy obou stupňů, dovolání v této části trpí vadou, neboť dovolatelka v něm oproti požadavkům vymezeným pro obsah dovolání v ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. neuvedla, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (srov. § 237 o. s. ř.) a nesprávnost rozhodnutí. K výrokům o nákladech řízení chybí v dovolání jakákoli argumentace. Tento nedostatek nelze již odstranit, neboť lhůta, během níž tak bylo možno učinit (srov. ustanovení § 241b odst. 3 větu první o. s. ř.), dovolatelce uplynula. Jde přitom o vadu, jež brání pokračování v dovolacím řízení, neboť v důsledku absence uvedené náležitosti nelze posoudit přípustnost dovolání v části, v níž dovolatelka nesouhlasí s rozhodnutím odvolacího soudu o nákladech za řízení před soudy obou stupňů. Nejvyšší soud proto dovolání i v této části podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl pro vady.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (srov. ustanovení § 243f odst. 3 větu druhou o. s. ř.).

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněná domáhat výkonu rozhodnutí.

V Brně dne 2. listopadu 2015

JUDr. Miroslav G a l l u s, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ingrid Rafajová, DiS.